

«Érase una vez en... Hollywood»: la declaració d'amor de Tarantino al cinema

Leonardo DiCaprio i Brad Pitt co-protagonitzen la novena pel·lícula del director, la més personal i calmada, en un viatge a la indústria del cinema dels anys 60

Leonardo DiCaprio i Brad Pitt, en un moment de la pel·lícula | Columbia Pictures

La dècada dels anys 60 va ser una època gloriosa per a la indústria del cinema de Hollywood. El setè art gaudia d'un èxtasi de produccions, nous gèneres, estrelles amb un impacte mediàtic que transgredia fora de la pantalla i tota una ciutat on s'arreglaven tots aquests ingredients: Los Àngeles. L'any 1963 va néixer Quentin Tarantino a Knoxville, Tennessee. Dos anys després, es mudava amb la família a la ciutat de les estrelles, l'escenari que canviaria la vida del futur realitzador, la del cinema i la de milions de persones. La novena i penúltima pel·lícula de Tarantino -ha dit per activa i per passiva que una desena seria la darrera de la seva carrera- és una carta d'amor serena, nostàlgica i madura a tota aquella època. El resultat és sòlid, sota una expectativa de magnituds exagerades, fruit de la icònica figura del director i els actors que l'acompanyen en aquesta aventura.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=J0rFGJV3cYw>

Érase una vez... en Hollywood gaudeix de diversos ingredients d'altíssima qualitat, cuinats a foc lent, que presenten un plat cinematogràfic de nivell però diferent del que ens té acostumat Tarantino. Leonardo DiCaprio i Brad Pitt co-protagonitzen el viatge entre estudis, decorats i bulevards carregats de pòsters de pel·lícules. Encarnen un actor vingut a menys, Rick Dalton i el

seu doble d'acció, Cliff Booth, en l'ecosistema de Hollywood, una indústria selvàtica on sobreviure després d'estar a la cresta de l'onada és un esforç titànic. La seva relació, actor-doble d'acció, és un altre apartat nostàlgic d'una manera de cinema que Tarantino vol retre homenatge. En aquest escenari d'estrelles, Tarantino ens presenta l'actriu -real- Sharon Tate (Margot Robbie), veïna del protagonista, que juga un paper irregular en la trama.

Els dos actors representen la fi d'una era, d'una manera de fer cinema que tots aquells que van participar-hi i la van gaudir miren enrere amb nostàlgia, cigarreta en mà i un esbufec d'horror per donar pas als nous anys 70: *hippies*, drogues, una moral desenfrenada. En aquest context, Tarantino introdueix d'una manera irregular a Charles Manson i la seva "família", que cometrien diversos assassinats en massa. Amb Hollywood de transfons, aquestes dues trames arranquen paral·leles fins a retrobar-se en un final *made in* Tarantino. Gags, cinema dins del cinema, rodatges i vida d'estrelles entre vestidors són altres dels ingredients amb marca de la casa que els espectadors gaudiran. Les expectatives, però, són molt més altes que el resultat real que es trobarà l'espectador.

És per això mateix que el nou film del director de Knoxville és el més serè, madur i gairebé romàntic -a una manera de fer, gaudir i veure cinema- que ha fet mai a la seva carrera. L'in crescendo és molt més lent del que ens ha tingut acostumats, certes escenes s'allarguen sense recrear-s'hi i l'ambientació és addictiva. L'apartat tècnic de la novena obra de Tarantino és sensacional, un treball d'orfebreria absoluta, elevada al màxim gràcies a una persona: DiCaprio. L'actor mereix, sense cap mena de dubte, la nominació a qualsevol premi per aquesta pel·lícula. Com els bons vins i l'artista renaixentista amb qui comparteix nom, Leonardo ens regala una vegada més les seves dots interpretatives, com un camaleó, com un monstre cinematogràfic que es cruspeix la pantalla cada vegada que es posa davant la càmera de Tarantino. Brad Pitt és la parella perfecta, en bona sintonia, amb una química que arrencarà somriures al públic.

El paper de Margot Robbie en aquesta pel·lícula és un misteri. Sense ella, el guió i la trama podrien funcionar perfectament. L'expectativa gira sobre ella en la temàtica dels Manson però la interpretació final correrà a càrrec del mateix Tarantino i tots aquells que jutgin la pel·lícula. No li trobo una altra explicació que la de ser un esquer d'un mag que t'enganya, fen-te creure que la trama anirà per un lloc i acaba marxant cap a un altre. El toc final que nodreix aquesta pel·lícula per passar del notable és la banda sonora (<https://www.youtube.com/watch?v=W5MpyEedu3s>). Quentin Tarantino és un mestre en l'apartat sonor però aquest homenatge a la música dels anys 60, a les cançons que sonaven a les ràdios -que bé vertebrava el so radiofònic, als cotxes, als locals-, és sensacional.

Tarantino ens passeja en un Cadillac descapotable per la que ha sigut casa seva durant 53 anys. Ens deixa acompanyar-lo pels estudis que van vertebrar els seus somnis per a ser realitzador cinematogràfic. Ens col·loca davant actors i actrius que han treballat amb ell al llarg de tres dècades per escriure una carta d'amor nostàlgica amb lletres majúscules. No és la millor obra que ha fet ni tampoc la més provocadora. Ni la més divertida ni tampoc la més arriscada. És un viatge, amb els cabells al vent, pel bulevard de les estrelles de Tarantino. I és un viatge que val la pena.